

ФРЕДРИК БРАУН ОРЪЖИЕТО

Превод от английски: Огняна Иванова, 1988

chitanka.info

В стаята, потънала в ранния вечерен сумрак, беше тихо. Доктор Джеймс Греъм, ръководителят на един твърде важен проект, седеше на любимото си кресло и размишляваше. Цареше такова безмълвие, че Греъм чуваше как в съседната стая синът му прелиства книга с картинки.

Той често вършеше най-важната си работа — обмислянето на творческите си идеи — точно в тази обстановка: след приключването на усиления ден сядаше сам в същата стая на жилището си, без да пали лампата. Но днес мозъкът му не вземаше конструктивни решения. Мислите му се въртяха най-вече около сина му, изостанал в умственото си развитие. Единственият му син, който се намираще в съседната стая. Мислеше за него с любов, без да изпитва терзанията от преди години, когато научи какво е състоянието на момчето. Момчето се чувствуваше щастливо, а няма това не беше най-главното? Много ли бащи имат дете, което винаги ще си остане дете, вместо да порасне и да ги напусне? Греъм разбираше, че си намира удобно обяснение, но няма беше лошо да търси обяснение, след като...

На вратата се звънна.

Греъм стана и преди да прекоси хола, за да стигне до външната врата, запали лампата в полутъмната стая. Не изпитваше неприятно усещане тази вечер, в този момент, всяко прекъсване на размишленията му беше добре дошло.

Отвори. На вратата стоеше непознат човек.

— Доктор Греъм? Казвам се Ниманд. Бих искал да поговоря с вас. Мога ли да вляза за малко?

Греъм го погледна изпитателно. Беше дребен човек, най-обикновен на вид, очевидно безопасен — вероятно репортер или застрахователен агент.

Нямаше значение какъв е. Греъм усети, че казва:

— Разбира се, влезте, господин Ниманд.

За свое оправдание си помисли, че разговор от няколко минути може да го поразсее и ободри. Влязоха във всекидневната.

— Седнете — покани Греъм човека. — Искате ли нещо за пиене?

Ниманд благодари и отказа. Седна в креслото, а Греъм седна на канапето.

Човечецът сплете пръстите на ръцете си и се наведе напред. Каза:

— Доктор Греъм, вие сте човекът, чиято научна работа повече, отколкото работата на всеки друг учен, има вероятност да сложи край на шанса за оцеляването на човечеството.

„Смахнат“ — помисли си Греъм, със закъснение се сети, че преди да покани човека, трябваше да го попита по какъв въпрос е дошъл. Разговорът обещавахе да се окаже досаден — Греъм мразеше да се държи грубо, но единствено от грубото държание имаше полза.

— Доктор Греъм, оръжието, върху което вие работите...

Посетителят спря да говори, защото вратата, която водеше към една от спалните, се отвори и вътре влезе момче на петнайсетина години, момчето не забеляза Ниманд. Изтича право при Греъм.

— Татко, ще ми почетеш ли малко? — попита петнадесетгодишното момче и се засмя сладко, както се смее четиригодишно дете.

Греъм прегърна сина си. Погледна посетителя и си зададе въпроса дали той знаеше за момчето. Понеже лицето на Ниманд не изразяваше учудване, Греъм реши, че е знаел.

— Хари — започна Греъм, и гласът му бе топъл и развълнуван, — татко е зает. Няма да се бавя много. Иди в стаята си. Скоро ще дойда и ще ти почета.

— За малкото пиленце, нали? Нали ще ми прочетеш за малкото пиленце?

— Добре, щом искаш. Сега тичай. Не, почакай, Хари, това е господин Ниманд.

Момчето свенливо се усмихна на посетителя. Ниманд каза: „Здрасти, Хари!“ и също се усмихна в отговор, като протегна ръка. Греъм го наблюдаваше и сега вече бе сигурен, че Ниманд е знаел: усмивката и протегнатата ръка бяха предназначени за възрастта, до която бе стигнало умственото, а не физическото развитие на сина му.

Момчето пое подадената ръка. За миг сякаш се канеше да се покатери в скута на госта и Греъм лекичко го дръпна, каза му:

— Върви в стаята си, Хари!

Момчето се прибра в стаята си, но не затвори вратата.

Очите на Ниманд срещнаха погледа на Греъм и Ниманд каза:

— Мило дете.

Явно говореше искрено, след това добави:

— Надявам се, че приказката, която ще му прочетете, винаги ще остане същата.

Греъм не го разбра. Ниманд обясни:

— Имам предвид „Малкото пиленце“. Историята е хубава и дано малкото пиленце винаги греши, когато казва, че небето се сгромолясва.

Ниманд изведнъж се беше харесал на Греъм, когато показва добрите си чувства към момчето. Сега Греъм се сети, че трябва бързо да приключи с разговора. Стана с намерението да изпрати посетителя и му каза:

— Струва ми се, господин Ниманд, че губите и своето, и моето време. Известни са ми всички доводи. Каквото и да кажете, ще съм го чувал хиляди пъти. Възможно е в убежденията ви да има доза истина, но това не ме засяга. Аз съм учен и само учен. Да, на обществеността е известно, че работя върху нов вид оръжие, усъвършенствувано до крайност. Но лично за мене в случая се развива науката, а оръжието е само страничен продукт от това развитие. Премислил съм го от всички страни и съм стигнал до извода, че ме засяга само науката.

— Почакайте, доктор Греъм, нима човечеството е готово за едно усъвършенствувано до крайна степен оръжие?

Греъм се намръщи.

— Чухте вече гледната ми точка, господин Ниманд!

Ниманд бавно стана от креслото и каза:

— Добре, щом нямате желание да обсъждаме този въпрос, няма да ви занимавам повече. — И той потърка с ръка челото си. — Тръгвам си, доктор Греъм. Все пак... Мисля си дали не бих могъл макар и късно да приема предложението ви да пийна нещо...

Раздразнението на Греъм позагълхна. Той каза:

— Разбира се. Едно уиски с вода?

— Чудесно.

Греъм се извини и отиде в кухнята, взе шишето с уиски, взе и шише с вода, взе лед и чаши.

Когато се върна във всекидневната, видя, че Ниманд идва от стаята на момчето. Чу го, когато каза:

— Лека нощ, Хари!

А Хари щастливо му отговори:

— Лека нощ, господин Ниманд.

Греъм приготви питиетата, малко по-късно Ниманд не прие да му бъде досипано и се накани да си ходи. Каза:

— Позволих си да донеса един малък подарък за вашия син, докторе, дадох му го, докато отидохте да донесете пиенето. Надявам се, че няма да ми се разсърдите.

— Какво говорите! Благодаря ви. Лека нощ.

И Греъм затвори външната врата. Мина през всекидневната и влезе в стаята на Хари. Тъкмо каза: „Ето ме, Хари. Сега ще ти прочета...“ и усети, че по челото му избива пот. Насили се обаче да запази изражението на лицето и гласа си спокойни, отиде до леглото, и каза:

— Мога ли да видя това, Хари?

А когато вече го държеше в ръце и го разглеждаше, усети, че ръцете му треперят, макар че опасността бе преминала.

И си помисли: „Само някой луд би дал зареден пистолет на един идиот.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.